

szaggassam, avagy azt meg ferteztessem. Mert ha az
egyéb belőle nem támadna, hanem csak szidalom,
rők veszedelem. Mert noha itt mi csak ketten vagyunk,
más Isten mindeneket jól lát. Az atyám-is meg tudná ez
undokságos vértet, és megátkozna engemet. Melly átoknak ma-
atta énnékem örökké el kellene vesznem. Ezokáért hadd-el az te
ingerléseidet.

VIII. R E S Z.

*MINT SZAGGATTA A' TSÁSZÁRNE AZ Ő RU-
háit uervén és kőrmölvén magát, hogy a' Tsászárt meg tsalhassa.*

Mikoron a' Tsászárné meg-olvasta volna az iffiú Dioclecianus-
nak ceduláját, fogaiival meg-szaggatá a' cedulát, és ruháit-is
meg-szaggatá, és meg-kőrmölé az önnön oltzáját, vérbe kevervén
és könyját el-vetérola, és fel-szóval kiáltván, monda: Tolva,
tolva, jőjerek segítségül, az Istenért kérlek, jőjerek hamar, hogy
ez gonofságos lator ne mivelhesse akarattját rajtam, és örök szé-
gyenbe ne keverjen.

Mikoron meg-hallotta volna Poncianus Tsászár a' feleségének
kiáltását, nagy si- seggel bé-futamék az ő ágyas házába, mind az
Uakkal, és monda a' feleségének: Mi lele, kérlek ismerelmes felesé-
gem, mond-meg nékem; mi lele? Monda a' Tsászárné: ő szerelmes
Uram, felséged könyörülly ön rajtam: Ez nem te felségednek fia,
hanem őrdög. Tudgya te felséged, hogy azért hoztam ide bé az én
ágyas házamba, hogy beszédet vennék ki belőle: De ő reám táma-
da, és meg-akar vala szégyeníteni; lássa te felséged mint szaggatta
ruháimat, mint kőrmölte oltzámat a' küzdésben, miétt hogy nem
akarék néki engedni, és nem akarám akarattját tenni. Ha hamar
felséged el nem érkezik vala az Uraimmal, bizony imár meg-győz
vala, és rajtam meg-rőkéllenne volna az ő gonosz és szidalmas szán-
dékát, erőszakot tévén rajtam.

Mikor ő ezeket a' Tsászár mind meg-látta és hallotta volna igen
C meg-

RMK I. 872.

és mindgyárást parantsolá, hogy az ő fiát ki vinnék
 ák. Midőn ezt a' Fejedelmek és Urak meg hallották
 lának a' Tsászárnak, mondván: Felsőges Urunk, tsak egy
 gyon, ezokáért nem jó őtet olyan hirtelenséggel meg őlni.
 Ha pedig meg kell halni, tehát job hogy felsőged törvénnyel őlesse
 meg, hogy ne mongyák ezt az emberek felőled: Am Poncianus
 Tsászár meg. őlette az ő édes fiát minden törvény nélkül, tsak hir-
 telen haragbol és busulásbol.

Mikoron ezeket meg hallotta volna a' Tsászár, parantsolá az ő
 szolgainak, hogy fel ne akasztanak a' Dioclecianust, hanem a' fog-
 házba rekesztenék bé az éjel, hogy annak utánna másod napon
 törvényt tetetvén reá, meg őletné őtet.

IX. RESZ.

A' TSASZARNENAK ALNOKSAGOS PELDAJ AROL,
 mellyel igyekezik a' Tsászárt meg tsalni, hogy a' fiát meg. őlesse.

Midőn pedig meg hallotta volna a' Tsászárné, hogy az iffiat, az
 Tsászár fiát nem vitték volna halálra, igen kezdé sirni. És est-
 ve bé. menvén a' Tsászár a' kamorába, találá a' feleségét nagy sirás-
 ban és jajgatásban. És a' Tsászár néki szolván, monda: Szerelmes fe-
 lesem, miért sírsz és jajgatz oly igen? Mi lelt? Felele a' Tsászár-
 né: Nem tudgyaé felsőged, mit mivelte a' te felsőged fia rajtam? Azt
 monda akkoron te felsőged, hogy meg-keltyen halni, de semmi
 nem költ benne, mert még mostan is él. Felele néki a' Tsászár:
 Légy vesztreg tsak, holnap tetetvén törvényt reá, és meg. őletém.
 Mert az illik én hozzám és te hozzád, hogy törvénnyel hallyon-
 meg, és nem hirtelen haragbol. Monda a' Tsászárné: Felsőges Urunk
 ha sokáig élend, az igen ellenem lészén, és bánatnak miatta meg-
 kell halnom, és bizony felsőgednek úgy lészén dolga miatta, mint
 egyszer egy embernek egy ag fával, és egy gyenge fiatallal.

Monda a' Tsászár: Kérlek szerelmes galambom, beszéld meg én-
 nekem

